

LANCZKOR GÁBOR

Egy dél-alföldi fuvolistalányhoz

*Egymásra tapasztjuk fülünk: te bal,
én jobb fülkagylómat és hallgatózunk.
Nem tudja tört hanghullámaival
a másik fülünkbe kívülről beszüremlett ózon-*

*dús utcazaj túlkiabálni:
egymásra tapasztva a befelé
leszűkülő két porckagyló kettősfugányi
folyamatos zúgása éppen úgy a tengeré,*

*mint amikor az alsó ajkaddal a fuvolán
egész felsőtestteddel ráhajolva
megtámaszkodsz elmozgó vonalán*

*és a megfűjt hangok között kiolva-
dó szüneteid sisteregnek.
Nekinyomom a fülem a fülednek.*

Itthon. Egy perzsa szőnyegre

*Ahogy a házát cipeli egy éticsiga,
akként spirálos
az égig a
nyelvem, akként viszonyul barna koponyámhoz.*

*Szájüregemben nyálasan csúszkálva föl-le.
Hebegi ezt.
Le van földelve,
ha földet ért húst érint egy nyelvhúsnyi test.*

*Szilárdan állva mind a két pucér talpammal
magam alatt a földet a szőnyegemen
kétszeresen
is kitakartam.*

*Van egyszer a talpam helye. Körötte szőnyeg.
Oda ülök.
Úrból előleg,
nyelvem alatt vörösbe csomózott gölök.*

Itthon. Egy kínai tekercsfestményre

*A nagy fahíd teknőshát-domborulatán
lehúzom utolsó előtti korty borom,
utolsómat kilötyjintem, vigye az ár.*

A csapszékek, a szentélyek, a dobtoronny

*körül immár egész tömeg jár-kei folyó
ügyletei útján így tíz óra felé,
hajó jön, öt alak egy bárkát a folyó
fővenyéről vontat a kikötő felé.*

*Keményen állnak csontos törzseik fölött
a fűz-koronák lombjuk vesztett szálai.
Hátrálna, mint egy állat, törzseik között
egy kiolvashatatlan kusza valaki,*

*akár a tekercs tetején az égi sáv
csapásán sorban álló kalligráfiai,*

– Hallod a szélben csattogni a gallyakat?

bele az éjbe, amely úr, nem térfogat.